

การเปรียบเทียบทำนองเสียงภาษาอังกฤษและภาษาไทย และการคาดคะเนปัญหา

1. ทฤษฎีการศึกษาเปรียบเทียบ

ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ สิ่งที่มีประโยชน์ต่อการกำหนดขั้นตอน และวิธีการสอน ได้แก่ การเปรียบเทียบระหว่างภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศที่เป็นเป้าหมายในการสอนนั้น

ผู้นำคนสำคัญของทฤษฎีการศึกษาเปรียบเทียบ เช่น ลาโต (1928) ฟรีส (1945) ต่างมีความเชื่อว่า ภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศมากทั้งในการพูด การฟัง และการตีความ สรีดา (1981) กล่าวว่า จุดเริ่มของทฤษฎีการศึกษาเปรียบเทียบนี้ น่าจะมาจากการที่ครู หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศพบว่า มีข้อผิดพลาดจำนวนมากที่สะท้อนให้เห็นการแทรกแซงจากภาษาแม่ หรือการนำเอาลักษณะในภาษาแม่มาใช้ ในภาษาต่างประเทศ เจมส์ (1980) กล่าวว่า ถ้าสามารถเปรียบเทียบโครงสร้างในภาษาแม่ และภาษาเป้าหมายได้ จะสะดวกในการวางแผนการสอน มองเห็นจุดยาก ง่าย ที่จะช่วยให้ครู สามารถชี้แนะแนวทางและสร้างสื่อในการสอนได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้การเปรียบเทียบยัง ช่วยให้ผู้สอนสามารถทำนายปัญหา หรือเห็นแนวโน้มของปัญหาที่อาจจะเกิดกับผู้เรียน และ เข้าใจปัญหาเกี่ยวกับการออกเสียง การฟัง และการตีความของผู้เรียนได้

1.1 วิธีการในการเปรียบเทียบ

เจมส์ (1980) กล่าวว่า การเปรียบเทียบเป็นการนำเอาคำอธิบาย ภาษาในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่มีรูปแบบการอธิบายเหมือนกัน หรือใช้ทฤษฎีในการอธิบายเหมือนกัน มาเทียบกัน และพิจารณาว่า ลักษณะต่าง ๆ ในภาษาทั้งสองเหมือนหรือต่างกันอย่างไร โดยสนใจความต่างระหว่างภาษามากกว่าความเหมือน

นอกจากนี้ เจมส์ยังกล่าวว่า การศึกษาเปรียบเทียบนั้นแบ่งออกได้เป็น 2 แนว ดังนี้

1.1.1 การศึกษาเปรียบเทียบแบบจุลภาษาศาสตร์

(Microlinguistics) เป็นการเปรียบเทียบเฉพาะตัวภาษาเท่านั้น

1.1.2 การศึกษาเปรียบเทียบแบบมหภาษาศาสตร์

(Macrolinguistics) เป็นการศึกษาเปรียบเทียบที่นอกจากจะศึกษาตัวภาษาแล้ว ยังศึกษาตัวแปรทางสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งตัวแปรทางสังคมได้แก่ ผู้พูด ผู้ฟัง เวลา สถานที่ จุดประสงค์ หรือวิธีการในการสื่อสาร และเนื้อหาที่ต้องการสื่อ เป็นต้น การศึกษาตัวแปรทางสังคมและวัฒนธรรมนี้มีจุดประสงค์ "...เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจว่ามนุษย์นั้นสื่อสารกันอย่างไร..."

(1980: 100)

1.2 ขั้นตอนในการเปรียบเทียบ

วิทแมน (1970 อ้างถึงในเจมส์ 1980) ได้เสนอแนะขั้นตอนในการเปรียบเทียบไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) ต้องมีคำอธิบายภาษาที่ต้องการจะเปรียบเทียบในรูปแบบที่คล้ายกัน
- 2) เลือกเรื่องที่จะนำมาเปรียบเทียบ
- 3) ทาบเทียบคำอธิบายในเรื่องที่เลือกไว้แล้วในข้อ 2)
- 4) คาดคะเนลักษณะที่จะก่อให้เกิดปัญหากับผู้เรียน โดยอาศัยผลการ

ทาบเทียบนั้น

2. การเปรียบเทียบทำนองเสียง

ทำนองเสียงในภาษาอังกฤษและภาษาไทยที่จะนำมาเปรียบเทียบนี้ อธิบายโดยใช้กรอบการอธิบายเดียวกัน คือ ใช้การวิเคราะห์โดยระบบรวม (interrelated system) ซึ่งประกอบด้วยระบบสำคัญ ๆ ดังนี้

1) ระบบการแบ่งความ (Tonality) ซึ่งทำให้เกิดหน่วยความ หรือหน่วยทำนอง (intonation group or tone group)

2) ระบบการปรากฏหน่วยสำคัญ (Tonicity) ซึ่งทำให้เกิดหน่วยสำคัญ (tonic)

3) ระบบทำนองสูงต่ำ (Tone or Tune) ซึ่งทำให้เกิดเสียงสูงต่ำ ต่อเนื่อง (pitch contour) ลักษณะต่าง ๆ

การศึกษานี้จะเปรียบต่างทีละระบบดังกล่าวมานี้

2.1 ระบบการแบ่งความ

ภาษาอังกฤษและภาษาไทยต่างมีระบบการแบ่งความที่ใช้แบ่งข้อความในการพูดออกเป็นหน่วย ๆ ในการแบ่งความนั้นสามารถแบ่งได้โดยใช้ช่วงหยุด (pause) การกำหนดหน่วยสำคัญ (Tonic) และโครงสร้างความหรือโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์

2.1.1 การแบ่งความโดยใช้ช่วงหยุด

ในการพูดข้อความยาว ๆ ผู้พูดไม่สามารถพูดติดต่อกันจนจบข้อความได้ เนื่องจากข้อจำกัดทางสรีรศาสตร์ และโสตศาสตร์ ผู้พูดจะต้องหยุดเพื่อหายใจ ลำดับข้อความ และเพื่อให้ผู้ฟังสามารถจับใจความได้ และผู้พูดยังใช้ช่วงหยุดแบ่งความเพื่อเน้นความสำคัญของข้อความตอนใดตอนหนึ่งด้วย ด้วยเหตุนี้ผู้พูดจึงใช้ช่วงหยุดแบ่งข้อความที่ต้องการพูดออกเป็นหน่วย ๆ หน่วยที่เกิดจากการใช้ช่วงหยุดแบ่งข้อความนั้น ในภาษาไทยเรียกว่า หน่วยที่กำหนดโดยช่วงหยุด (pause-defined unit) หรือ หน่วยทำนอง* (Tone group) ส่วนในภาษาอังกฤษเรียกว่า หน่วยทำนอง

ทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย หน่วยทำนองแต่ละหน่วยจะประกอบไปด้วยเสียงหนัก เบา ของพยางค์ต่าง ๆ โดยช่วงระหว่างเสียงหนักหนึ่ง ๆ นั้นเรียกว่า หน่วยจังหวะ (foot) ขอบเขตของหน่วยจังหวะมีศักยภาพที่จะปรากฏช่วงหยุดหรือเป็นขอบเขตของหน่วยทำนองได้ หน่วยจังหวะนับเป็นองค์ประกอบพื้นฐานสำคัญของหน่วยทำนอง ความเหมือนหรือความต่างในหน่วยทำนองของภาษาใด ๆ จึงขึ้นอยู่กับลักษณะของหน่วยจังหวะในภาษานั้น ๆ ด้วย

2.1.1.1 การพูดลักษณะปกติ

ในการพูดลักษณะปกติทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย มีจังหวะในการพูดเป็นแบบ จังหวะตามการลงเสียงหนัก (Stress-timed rhythm)

*หน่วยทำนอง (Tone group) เป็นหน่วยทางสัทวิทยา ซึ่งโดยปกติจะมีขนาดเท่ากับหน่วยที่กำหนดโดยช่วงหยุด (pause-defined unit) ซึ่งเป็นหน่วยทางสัทศาสตร์

โดยเสียงหนักหนึ่ง ๆ จะปรากฏในช่วงเวลาค่อนข้างสม่ำเสมอ ช่วงระหว่างเสียงหนักหนึ่ง ๆ จัดเป็นหน่วยจังหวะ ในหน่วยจังหวะแต่ละหน่วยจะเริ่มที่เสียงหนัก (ictus) โดยจะมีเสียงเบา (remiss) ตามมาหรือไม่ก็ได้

พยางค์ใดที่ลงเสียงหนักเรียกว่าพยางค์เสียงหนัก (salient syllable or stressed syllable) ส่วนพยางค์ใดที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก เรียกว่า พยางค์เสียงเบา (weak syllable or unstressed syllable)

ก. ความเหมือนกันของหน่วยจังหวะ

ในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

ในภาษาอังกฤษและภาษาไทย พยางค์เสียงหนักในหน่วยจังหวะ จะได้แก่คำหลัก (content word) พยางค์เดี่ยว และพยางค์หนัก (accented syllable) ของคำหลายพยางค์ โดยคำหลักได้แก่ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ (adjective) คำกริยาวิเศษณ์ (adverb) และคำสรรพนามชี้เฉพาะหรือคำบ่งชี้ (demonstrative pronouns)

พยางค์เสียงเบาในหน่วยจังหวะได้แก่ คำไวยากรณ์ (structural words) พยางค์เดี่ยว หรือ พยางค์เบา (unaccented syllable) ของคำหลายพยางค์ โดยคำไวยากรณ์ได้แก่ คำสรรพนาม คำบุพบท คำสันธาน

ข. ความต่างกันของหน่วยจังหวะ

ในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

คำบางประเภทจัดเป็นคำไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษแต่เป็นคำหลักในภาษาไทย และพยางค์หนักในคำหลายพยางค์หรือคำผสมในภาษาอังกฤษ มีตำแหน่งแตกต่างไปจากในภาษาไทยดังรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ความต่างของเสียงหนักเบาในหน่วยจังหวะในภาษาอังกฤษและภาษาไทย
ในการพูดลักษณะปกติ

ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย
<p>1. คำกริยาช่วย (auxiliary verb) บางคำเช่น is, am, are เป็นคำไวยากรณ์ ซึ่งจะปรากฏเป็นเสียงเบา เช่น // What was the / name of that / very / beautiful / actress // (1970: 104)</p>	<p>1. คำที่มีความหมายว่า เป็น อยู่ คือ จัดเป็นคำกริยาซึ่งเป็นคำหลัก // นั่น ก็ / คือ ต้อง เอา / ผ่า / คลุม / กรง / เสีย // (ธีระพันธ์ 1977: 144)</p>
<p>2. คำวิเศษณ์แสดงความเป็นเจ้าของ (possessive adjective) เป็นคำไวยากรณ์ปรากฏเป็นเสียงเบา เช่น // give my re/gards to / Arthur // (1970: 96)</p>	<p>2. คำแสดงความเป็นเจ้าของเป็นคำผสมซึ่งจะมีพยางค์ท้ายเป็นพยางค์หนัก เช่น ของเขา ของฉัน เป็นต้น</p>
<p>3. พยางค์หนักในคำหลายพยางค์หรือในคำผสมมีตำแหน่งไม่แน่นอน* (Free stress position) เช่น táble, caná, élephant, arríval, violín, démócracy, cómfortable, wáking-stick เป็นต้น</p>	<p>3. พยางค์หนักในคำหลายพยางค์หรือในคำผสมมีตำแหน่งที่แน่นอน (Fixed stress position) โดยพยางค์หนักจะเป็นพยางค์ท้ายเสมอ เช่น สาหส์ กะทันหัน คมนาคัม น้ำตาลบึก เป็นต้น</p>

*ตำแหน่งของพยางค์หนักในคำหลายพยางค์ในภาษาอังกฤษ มีกฎเกณฑ์ที่จะใช้เป็นแนวทางในการหาพยางค์หนักได้ เช่น คำสองพยางค์ ปกติพยางค์แรกจะเป็นพยางค์หนัก (00) เป็นส่วนใหญ่ จะมีพยางค์ท้ายเป็นพยางค์หนัก (00) ในคำยืมใหม่ เช่น canal หรือ คำที่ลงท้ายด้วย -eer -esce -esque -ette -ique -OOO. ดูรายละเอียดใน นิตยา วัลย์โรจน์วงศ์ (2528)

2.1.1.2 การพูดลักษณะพิเศษ

ก. ความเหมือนกันของหน่วยจังหวะ

ในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

ในการพูดลักษณะพิเศษ การลงเสียงหนัก-

เบา ในภาษาอังกฤษและภาษาไทยจะเหมือนกัน เนื่องจากสามารถลงเสียงหนักในคำไวยากรณ์ พยางค์เดียวได้ เช่น // if it's / all the / same to / you // (1970: 90) 'you' เป็นคำไวยากรณ์แต่ปรากฏเป็นเสียงหนัก หรือ // ฉัน / บอกแล้ว / ว่า / ไม่ / ไป // คำว่า 'ไม่' ปรากฏเป็นเสียงหนัก ซึ่งถ้าเป็นการพูดลักษณะปกติจะเป็นเสียงเบา

ข. ความต่างกันของหน่วยจังหวะ

ในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

การลงเสียงหนัก-เบาในการพูดลักษณะ

พิเศษนั้น ภาษาอังกฤษและภาษาไทยจะมีความต่างในเรื่องการลงเสียงหนัก-เบาในคำกริยา พยางค์เดียวที่เป็นความเก่า (given information) และการลงเสียงหนักในพยางค์เบา (unaccented syllable) ของคำหลายพยางค์ ดังรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ความต่างของเสียงหนัก-เบาในหน่วยจังหวะในภาษาอังกฤษและภาษาไทย
ในการพูดลักษณะพิเศษ

ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย
<p>1. คำกริยาพยางค์เดียวที่เป็นความเก่าจะปรากฏเป็นเสียงเบา เช่น // can you see a / necklace / there you'd / like // (1970: 104)</p> <p>2. สามารถลงเสียงหนักในพยางค์เบาของคำหลายพยางค์ได้ โดยเลื่อนตำแหน่งพยางค์หนักมาที่พยางค์เบา เช่น // [^]I said / resist not / consist // 're_' กับ 'con_' ได้รับการลงเสียงหนัก ส่วนพยางค์หนัก '_sist' ไม่ได้รับการลงเสียงหนัก</p>	<p>1. คำกริยาพยางค์เดียวไม่ว่าจะเป็นความเก่า (given information) หรือความใหม่ (new information) จะปรากฏเป็นเสียงหนัก</p> <p>2. สามารถลงเสียงหนักในพยางค์เบาได้ แต่พยางค์หนักซึ่งเป็นพยางค์ท้ายก็จะลงเสียงหนักด้วย เช่น // ดอก / ลั่น / ทม ไม่ / ไซ่ / ดอก / ระ / ทม // 'ลั่น_' กับ 'ระ_' ได้รับการลงเสียงหนัก ขณะที่ '_ทม' พยางค์หนักซึ่งเป็นพยางค์ท้ายได้รับการลงเสียงหนักด้วย</p>

2.1.2 การแบ่งความโดยการกำหนดหน่วยสำคัญ

ในหน่วยทำนองแต่ละหน่วยจะมีหน่วยสำคัญ (Tonic) ซึ่งเป็นเสียงหนักพิเศษปรากฏในคำที่เป็นจุดสำคัญของหน่วยความ

2.1.2.1 การพูดลักษณะปกติ

- ก. ความเหมือนกันของหน่วยทำนองโดยการกำหนดหน่วยสำคัญในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

หน่วยทำนองทั้งในภาษาอังกฤษและภาษา

ไทยต่างมีหน่วยสำคัญ* ปรากฏเป็นเสียงหนักพิเศษดังกล่าวข้างต้น

ข. ความต่างกันของหน่วยทำนองโดยการ
กำหนดหน่วยสำคัญในภาษาอังกฤษและภาษา
ไทย

การพูดลักษณะปกติในภาษาไทย หน่วยสำคัญ

(Tonic) จะแสดงขอบเขตของหน่วยทำนอง การกำหนดหน่วยสำคัญจึงเป็นการกำหนดขอบเขต
ของหน่วยทำนอง ขณะที่ในภาษาอังกฤษหน่วยสำคัญไม่ได้แสดงขอบเขตของหน่วยทำนอง การ
กำหนดหน่วยสำคัญจึงไม่เกี่ยวข้องกับการแบ่งความ

*ในภาษาอังกฤษหน่วยทำนองได้รับการวิเคราะห์ให้มีหน่วยทำนองแบบสามัญ ซึ่งมี
หน่วยสำคัญ 1 หน่วย และหน่วยทำนองแบบผสมซึ่งมีหน่วยสำคัญ 2 หน่วย ทั้งนี้โดยใช้เกณฑ์ทาง
วากยสัมพันธ์มาเป็นตัวตัดสิน เช่น

// ^ I / found the / sculpture / rather disap/pointing // (1970: 90)

มีหน่วยสำคัญ 1 หน่วย และ

// ^ it's / rather / worrying that she / hasn't / telephone / yet //

(1970: 38) มีหน่วยสำคัญ 2 หน่วย

ส่วนในภาษาไทย หน่วยทำนองมีแบบเดียว ซึ่งเป็นแบบที่มีหน่วยสำคัญ 1 หน่วย
เนื่องจากในภาษาไทย เกณฑ์ในการกำหนดหน่วยทำนองไม่ได้ใช้เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์มาเป็น
ตัวตัดสิน จะเห็นได้ว่าความต่างในกรณีนี้ เป็นความต่างที่เกิดจากวิธีการวิเคราะห์ ไม่ได้เป็น
ความต่างระหว่างหน่วยทำนองในภาษาอังกฤษและภาษาไทยแต่อย่างใด

ตารางที่ 4 ความต่างของหน่วยทำนองโดยการกำหนดหน่วยสำคัญในภาษาอังกฤษ
และภาษาไทย

ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย
หน่วยสำคัญไม่ได้แสดงขอบเขตของหน่วย ทำนอง และไม่จำเป็นต้องมีช่วงหยุด (pause) ตามหลังหน่วยสำคัญเสมอไป	หน่วยสำคัญแสดงขอบเขตของหน่วย ทำนอง โดยมีช่วงหยุดตามหลังหน่วยสำคัญ เสมอ

2.1.2.2 การพูดลักษณะพิเศษ

ในการพูดลักษณะพิเศษ หน่วยสำคัญในภาษาไทย
ไม่ได้แสดงขอบเขตของหน่วยทำนองเช่นเดียวกับในภาษาอังกฤษ โดยหน่วยสำคัญในภาษาไทย
สามารถปรากฏในพยางค์หรือคำใด ๆ ที่ไม่ได้เป็นพยางค์สุดท้ายของหน่วยความและไม่ปรากฏ
ช่วงหยุดหลังหน่วยสำคัญนั้น

// แม่ / ชื่อ / ผ้า ขึ้น / นี้ // (ไม่ได้ชื่อ 'เสื้อ')

2.1.3 การแบ่งความโดยโครงสร้างความและโครงสร้างทาง
วากยสัมพันธ์

การแบ่งความโดยช่วงหยุดหรือโดยการกำหนดหน่วยสำคัญจะ
ทำให้ได้หน่วยความขนาดต่าง ๆ จากขนาดของหน่วยความทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย
จะเห็นได้ว่ามีความสัมพันธ์กับโครงสร้างความและโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ คำที่อยู่ใน
หน่วยความเดียวกันจะมีโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์และสื่อความหมายร่วมกัน

2.1.3.1 การพูดลักษณะปกติ

ก. ความเหมือนกันของหน่วยความที่กำหนดโดย
โครงสร้างความ และโครงสร้างทาง
วากยสัมพันธ์ในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

หน่วยความในภาษาอังกฤษและภาษาไทยจะประกอบด้วยคำหรือคำต่าง ๆ ที่มีโครงสร้างทางไวยากรณ์ร่วมกัน เพื่อสื่อความหมายร่วมกัน โดยหน่วยความแต่ละหน่วยจะเป็นหน่วยทางไวยากรณ์

ข. ความต่างกันของหน่วยความที่กำหนดโดยโครงสร้างความ และโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ในภาษาอังกฤษและภาษาไทย หน่วยความในภาษาอังกฤษมักเป็นหน่วยทางไวยากรณ์ที่มีขนาดใหญ่กว่าในภาษาไทย ดังแสดงด้วยตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5 ความต่างของหน่วยความในภาษาอังกฤษและภาษาไทยในการพูดลักษณะปกติ

ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย
<p>หน่วยความมีขนาดเท่ากับประโยคที่ไม่เปลี่ยนสถานภาพไปเป็นองค์ประกอบของประโยคอื่น (non-rankshifted clause) 1 ประโยค เช่น</p> <p>// [^] it's / all very / well to / <u>laugh</u> // [^] but / this is a / serious / <u>matter</u> // (1970: 93)</p> <p>และมีขนาดเท่ากับประโยคหลัก (main clause) ตามด้วยประโยคขยายนามวลี (relative clause) เช่น</p> <p>// here are the ci/<u>gars</u> you / asked me to / get you //</p> <p>(1970: 86)</p>	<p>หน่วยความมีขนาดเท่ากับหน่วยทางไวยากรณ์ เช่น ประโยค นามวลี กริยาวลี หรือบุพบทวลี ทั้งนี้แล้วแต่จำนวนคำ เช่น // [^] ฉั้น / เอา กา/แพ / เย็น //</p> <p>// [^] ผู้ / พูด ภาษา/ไทย // ใช้กัน / เป็น ปก/ติ // [^] ใน ภา/ษา สนท/นา ประ/จำ / วัน //</p>

การที่หน่วยความในภาษาอังกฤษมักเป็นหน่วยทางไวยากรณ์ที่มีขนาดใหญ่กว่าหน่วยความในภาษาไทย เป็นเพราะว่า ในภาษาอังกฤษนั้น จากตัวอย่างข้อมูลของ ฮาลลิเดย์ พบว่า ในหน่วยจังหวะหนึ่ง ๆ สามารถมีพยางค์ได้ตั้งแต่ 1-7 พยางค์ หน่วยจังหวะที่มี 3-4 พยางค์จะพบเห็นบ่อยมาก ส่วนในภาษาไทยโดยทั่ว ๆ ไป หน่วยจังหวะแต่ละหน่วยจะมีพยางค์ 1-5 พยางค์ ซึ่งธีระพันธ์ (1970: 130) กล่าวว่า หน่วยจังหวะที่มี 4-5 พยางค์นั้นไม่ค่อยปรากฏ ส่วนใหญ่จะมีพยางค์ตั้งแต่ 1-3 พยางค์ จากการที่หน่วยจังหวะมีจำนวนพยางค์ต่างกันเช่นนี้ ส่งผลทำให้หน่วยความในภาษาอังกฤษและภาษาไทยมีขนาดต่างกัน โดยหน่วยความในภาษาอังกฤษมักยาวกว่าในภาษาไทย เพราะมีการพูดแบบรวบพยางค์ในหน่วยจังหวะมากกว่า

2.1.3.2 การพูดลักษณะพิเศษ

ในภาษาอังกฤษ การแบ่งความที่ทำให้หน่วยความมีขนาดสั้นกว่าหรือยาวกว่าหน่วยความในการพูดลักษณะปกติ จัดเป็นการแบ่งความลักษณะพิเศษ ส่วนในภาษาไทย การแบ่งความจะคงทำให้ได้หน่วยความที่มีขนาดเท่ากับหน่วยไวยากรณ์ 1 หน่วย เช่น วลี หรือประโยค

ก. ความเหมือนกันของหน่วยความลักษณะพิเศษ
ในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

ในภาษาอังกฤษมีการแบ่งความที่ทำให้ได้หน่วยความที่สั้นกว่าประโยคสามัญ โดยจะเป็นหน่วยทางไวยากรณ์อื่น เช่น คำ หรือ วลี ซึ่งทำให้ได้ขนาดของหน่วยความเหมือนกับในภาษาไทย

ข. ความต่างกันของหน่วยความลักษณะพิเศษใน
ภาษาอังกฤษและภาษาไทย

ในภาษาอังกฤษมีการแบ่งความลักษณะพิเศษที่ทำให้ได้หน่วยความยาวกว่าประโยค 1 ประโยค ซึ่งในภาษาไทยหน่วยความมักเป็นหน่วยทางไวยากรณ์ 1 หน่วย ทำให้หน่วยความในภาษาอังกฤษและภาษาไทยมีขนาดแตกต่างกันดังรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 6 ความต่างของหน่วยความในภาษาอังกฤษและภาษาไทยในการพูดลักษณะพิเศษ

ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย
<p>1. ประโยคแสดงการบอกความ (reporting clause) ตามด้วยประโยคแสดงถ้อยความ (reported clause) จะปรากฏเป็นหน่วยความ 1 หน่วย เช่น</p> <p>// someone / told me it was / made of / <u>mulberry</u> / leaves //</p> <p>(1970: 80)</p> <p>2. ประโยคแสดงถ้อยความตามด้วยประโยคแสดงการบอกความ จะปรากฏเป็นหน่วยความ 1 หน่วย เช่น // [^] they're / here said / Eileen // (1970: 78)</p> <p>3. ประโยคแสดงผลของเงื่อนไข (conditioned clause) ตามด้วยประโยคแสดงเงื่อนไข (conditioning clause) จะปรากฏเป็นหน่วยความ 1 หน่วย* เช่น</p> <p>// [^] I / wonder if there's / any / <u>left</u> // (1970: 79)</p>	<p>หน่วยความในภาษาไทยมีขนาดเท่ากับหน่วยทางไวยากรณ์ เช่น นามวลี กริยาวลี หรือประโยค</p>

*แต่ประโยคแสดงเงื่อนไข (conditioning clause) ตามด้วยประโยคแสดงผลของเงื่อนไข (conditioned clause) จะปรากฏเป็นหน่วยความ 2 หน่วย เช่น

// [^] if / no-one else / wants it // I'll / have / it // (1970: 113)

// [^] if you / give them / half a / chance they'll // ruin the / country // (1970: 94)

2.2 ระบบการปรากฏหน่วยสำคัญ (Tonicity)

หน่วยทำนองจะมีหน่วยสำคัญ (Tonic) ซึ่งจะปรากฏเป็นเสียงหนักพิเศษ หน่วยสำคัญจะเริ่มที่พยางค์สำคัญ (salient syllable) หรือพยางค์เสียงหนักพิเศษ (prominent stressed syllable)

2.2.1 การพดลक्षणะปกติ

ก. ความเหมือนกันของการปรากฏหน่วยสำคัญ

ในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

หน่วยสำคัญทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย จะประกอบด้วยหน่วยจังหวะต่าง ๆ และหน่วยสำคัญจะปรากฏในคำสำคัญ (prominence) หรือคำที่เป็นจุดสำคัญของความ (focus of information)

ข. ความต่างกันของการปรากฏหน่วยสำคัญในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

หน่วยสำคัญในภาษาอังกฤษมีการปรากฏแตกต่างไปจากในภาษาไทย ซึ่งทำให้หน่วยสำคัญมีองค์ประกอบต่างกันไป ดังรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 7 ความต่างของการปรากฏและองค์ประกอบของหน่วยสำคัญในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย
<p>1. หน่วยสำคัญจะประกอบด้วยหน่วยจังหวะตั้งแต่ 1 หน่วยขึ้นไป เช่น</p> <p>// don't let the / <u>price</u> / worry you // (1970: 90)</p> <p>ในหน่วยสำคัญที่มีหน่วยจังหวะสุดท้าย 1 หน่วยก็สามารถมีพยางค์ได้ตั้งแต่ 1 พยางค์ขึ้นไป เช่น</p>	<p>1. หน่วยสำคัญมีหน่วยจังหวะเพียง 1 หน่วย ซึ่งเป็นหน่วยจังหวะสุดท้ายของหน่วยความ และหน่วยจังหวะที่เป็นหน่วยสำคัญนั้นจะประกอบด้วยพยางค์เสียงหนักพยางค์เดียว ไม่มีพยางค์เสียงเบาตามมา เช่น</p> <p>// แม่ / ทำ กับ/ข้าว ใน / <u>ครัว</u> //</p>

ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย
<p>// ^ I've / <u>heard</u> of it //</p> <p>(1970: 89)</p> <p>2. หน่วยสำคัญมักปรากฏในคำหลัก (content word) ที่เป็นความใหม่ (new information) ถ้ามีคำหลักที่เป็นความใหม่หลายคำจะได้แก่คำสุดท้าย เช่น</p> <p>// ^ he speaks / French / English / German and / <u>Russian</u> //</p> <p>(1970: 102)</p>	<p>2. หน่วยสำคัญจะปรากฏในพยางค์สุดท้ายของหน่วยความ แม้ว่าคำนั้นจะเป็นคำไวยากรณ์ ซึ่งจะแสดงขอบเขตของหน่วยทำนอง หรือแสดงการจบความ เช่น</p> <p>// ^ ฉัน ไม่ ได้ / ตี / <u>เขา</u> //</p>

2.2.2 การพูดลักษณะพิเศษ

การปรากฏหน่วยสำคัญลักษณะพิเศษ ในภาษาอังกฤษและภาษาไทยจะมีลักษณะเหมือนกัน นั่นคือ ผู้พูดจะลงเสียงหนักพิเศษในคำใด ๆ ที่ต้องการเน้นให้เด่นชัดขึ้น ไม่ว่าคำนั้นจะเป็นคำหลักหรือคำไวยากรณ์ ในภาษาไทยคำนั้นจะได้แก่คำในตำแหน่งใด ๆ ที่ไม่ใช่คำหรือพยางค์สุดท้ายในหน่วยความ การปรากฏหน่วยสำคัญในการพูดลักษณะพิเศษในภาษาอังกฤษจึงไม่ต่างจากในภาษาไทย เช่น

ภาษาอังกฤษ // I never / told him to / do it // (1970: 62)

ภาษาไทย // ฉัน / เอง ที่ ไม่อยาก / ไป //

2.3 ระบบทำนองสูงต่ำ (Tune System)

ทำนองสูงต่ำ เป็นเสียงสูงต่ำที่ปรากฏอย่างต่อเนื่องในหน่วยความ 1 หน่วย และมีการเปลี่ยนทิศทางของเสียงสูงต่ำอย่างเด่นชัดที่หน่วยสำคัญ โดยจะมีทิศทางเป็นเสียงตก เสียงขึ้น หรือเสียงผสมของเสียงตกกับเสียงขึ้น

2.3.1 ความแตกต่างขององค์ประกอบในทำนองสูงต่ำ

ทำนองสูงต่ำในภาษาไทยมีวรรณยุกต์ (Tone) เป็นองค์ประกอบหนึ่งในภาษาอังกฤษไม่มี โดยองค์ประกอบในทำนองสูงต่ำในภาษาอังกฤษและภาษาไทยมีดังแสดงไว้ในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 8 ความต่างขององค์ประกอบในทำนองสูงต่ำ

ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย
ทำนองสูงต่ำ ประกอบด้วย	ทำนองสูงต่ำ ประกอบด้วย
1. เสียงหนัก-เบา	1. วรรณยุกต์ ซึ่งเป็นเสียงสูงต่ำประจำพยางค์
2. เสียงหนักพิเศษ	2. เสียงหนัก-เบา
3. เสียงสูงต่ำต่อเนื่อง	3. เสียงหนักพิเศษ
	4. เสียงสูงต่ำต่อเนื่อง

วรรณยุกต์หรือเสียงสูงต่ำประจำพยางค์ในภาษาไทย มี 5 เสียงได้แก่ สามัญ (เสียงกลาง) เอก (เสียงต่ำ) โท (เสียงตก) ตริ (เสียงสูง) และ จัตวา (เสียงขึ้น) วรรณยุกต์แต่ละวรรณยุกต์จะคงลักษณะเสียงสูงต่ำประจำพยางค์ไว้ ไม่ว่าจะปรากฏในทำนองสูงต่ำแบบใด (เสียงตก เสียงขึ้น เสียงผสมของเสียงตกกับเสียงขึ้น)

เสียงของพยางค์ใด ๆ จะสามารถปรากฏเป็นเสียงระดับต่าง ๆ ใน 5 เสียงได้ หรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับโครงสร้างพยางค์ ในพยางค์เป็น (มีโครงสร้างพยางค์เป็น CV:, CVCNcA, CV:CNcA โดย CNcA = เสียงพยัญชนะนาสิก เสียงกึ่งสระ) จะปรากฏเป็นเสียงระดับต่าง ๆ ได้ทั้ง 5 เสียง ส่วนในพยางค์ตาย (มีโครงสร้างพยางค์ CV, CVCs, CV:Ccs โดย Cs = เสียงพยัญชนะกัก) จะปรากฏเป็นเสียงเอก เสียงโท และ เสียงตริ ไม่ปรากฏเป็นเสียงสามัญ หรือเสียงจัตวา

2.3.2 ความแตกต่างในการใช้ทำนองสูงต่ำ

ในการใช้ทำนองสูงต่ำเพื่อสื่อความหมายนั้น ในภาษาอังกฤษ จะไม่แตกต่างไปจากในภาษาไทย เนื่องจากเสียงตกและเสียงขึ้นใช้สื่อความหมายที่เป็นสากล ลักษณะแห่งภาษา นั่นคือเสียงตกจะสื่อความหมายที่แสดงถึงความแน่นอน สิ่งที่มีรู้ดี และการจบความ เสียงขึ้นจะสื่อความหมายที่แสดงถึงความไม่แน่นอน สิ่งที่ไม่รู้แน่ชัดและการไม่จบความ โดยเสียงตกและเสียงขึ้นนี้ จัดเป็นการใช้ทำนองสูงต่ำในการพูดลักษณะปกติ

ส่วนทำนองสูงต่ำที่เป็นเสียงผสมของเสียงตกกับเสียงขึ้น ซึ่ง ได้แก่เสียงตก-ขึ้น หรือ เสียงขึ้น-ตก นั้น เป็นทำนองสูงต่ำที่ใช้ในการพูดลักษณะพิเศษ โดยจะสื่อความหมายที่แสดงถึงความขัดแย้ง การยืนยัน การโต้แย้ง การเน้นย้ำ หรือการมีเงื่อนไขต่าง ๆ เหมือนกันทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

2.3.3 ความต่างของทิศทางของเสียงในทำนองสูงต่ำ

ทำนองสูงต่ำในภาษาอังกฤษจะมีทิศทางของเสียงเปลี่ยนระดับ ยาวนานและเด่นชัดกว่าในภาษาไทย

ตารางที่ 9 ความต่างของการเปลี่ยนทิศทางของทำนองสูงต่ำ

ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย
<p>1. เนื่องจากหน่วยสำคัญในภาษาอังกฤษ มีหน่วยจังหวะได้ตั้งแต่ 1 หน่วยขึ้นไป ดังนั้น การเปลี่ยนทิศทางของเสียงสูงต่ำที่เด่นชัดใน หน่วยสำคัญจึงสามารถปรากฏได้ยาวนานกว่า 1 หน่วยจังหวะ เช่น</p> <p> _____</p> <p>// 1 wonderful i/dea // (1970: 29)</p> <p>ถ้าหน่วยสำคัญมีหน่วยจังหวะ 1 หน่วย ในหน่วยจังหวะสามารถมีพยางค์ได้ตั้งแต่ 1</p>	<p>1. หน่วยสำคัญในภาษาไทยมีหน่วย จังหวะเพียง 1 หน่วย การเปลี่ยนทิศทาง ของเสียงสูงต่ำที่เด่นชัดในหน่วยสำคัญจึง ปรากฏในหน่วยจังหวะ 1 หน่วย เช่น</p> <p> _____</p> <p>//เสียง / รถ / มา //</p> <p>หน่วยจังหวะที่เป็นหน่วยสำคัญจะมี พยางค์เพียง 1 พยางค์ ซึ่งเป็นพยางค์ท้าย ของหน่วยความ ทำให้เสียงเปลี่ยนระดับ</p>

ภาษาอังกฤษ

ภาษาไทย

พยางค์ขึ้นไปทำให้เสียงเปลี่ยนระดับปรากฏ
ได้ในเสียงที่มากกว่า 1 พยางค์

2. หน่วยสำคัญที่มีหน่วยจังหวะหลาย
หน่วย หน่วยจังหวะแรกจะเริ่มมีการเปลี่ยน
ทิศทางของเสียงสูงต่ำเด่นชัด หน่วยจังหวะ
ที่ตามมาจะมีทิศทางของเสียงสูงต่ำคล้ายตาม
เช่น ในเสียงตก หน่วยจังหวะแรกของหน่วย
สำคัญจะเริ่มมีเสียงตกที่ระดับเสียงกลางค่อนข้างสูง หน่วยจังหวะที่ตามมาจะมีเสียงตกลง
โดยในหน่วยจังหวะจะมีเสียงต่ำ เช่น

// 1[^] I / want a / paper / bag //

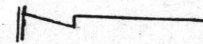
(1970: 47)

3. เสียงตก เป็นเสียงที่ตกจากระดับ
เสียงกลางค่อนข้างสูง มายังระดับเสียงต่ำ

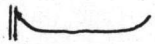

ปรากฏได้ในเสียง 1 พยางค์เท่านั้น

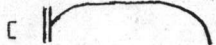
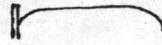
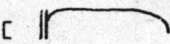
2. ในการพูดที่มีหน่วยสำคัญลักษณะพิเศษ
ซึ่งได้แก่หน่วยสำคัญที่ปรากฏในคำหรือพยางค์
ใด ๆ ที่ไม่ใช่คำหรือพยางค์สุดท้ายในหน่วย
ความ เสียงเปลี่ยนระดับจะปรากฏเด่นชัด
เฉพาะในหน่วยจังหวะแรกของหน่วยสำคัญ
เท่านั้น หน่วยจังหวะที่ตามมาจะมีเสียงสูงต่ำ
ตามลักษณะเฉพาะของพยางค์ในหน่วยจังหวะ
นั้น ไม่ได้มีทิศทางของเสียงสูงต่ำคล้ายตาม
หน่วยสำคัญ เช่น

// 1 แม่ / ชื่อ / ผ้า / ขึ้น / นี้ //

3. เสียงตก วรรณยุกต์ที่มีเสียงระดับ
(static tones) ซึ่งได้แก่ เสียงสามัญ
(เสียงกลาง) เสียงเอก (เสียงต่ำ) และ
เสียงตรี (เสียงสูง) ในทำนองสูงต่ำ 1
(เสียงตก) จะเป็นเสียงตกจากระดับเสียง
ปกติของวรรณยุกต์นั้น ๆ มายังระดับเสียงต่ำ
ลงมา 1 ระดับ เช่นเสียงสามัญจะเป็นเสียง
ตกจากระดับเสียงกลาง มายังระดับเสียง
กลางค่อนข้างต่ำ || ในทำนองสูงต่ำ 3
(เสียงลดต่ำ) จะคงเป็นเสียงระดับที่มีระดับ
เสียงต่ำกว่าระดับเสียงปกติของวรรณยุกต์
นั้น ๆ 1 ระดับ เช่น เสียงสามัญจะเป็น

ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย
	<p>เสียงคงระดับกลางค่อนข้างต่ำ </p> <p>วรรณยุกต์ที่มีเสียงเปลี่ยนระดับ (dynamic tones) ซึ่งได้แก่ เสียงโท (เสียงตก) และเสียงจัตวา (เสียงขึ้น) ไม่ว่าจะปรากฏในทำนองสูงต่ำ 1 หรือ 3 จะยังคงเป็นเสียงตก และเสียงขึ้น ตามลำดับ ตัวอย่างเช่น เสียงจัตวาในทำนองสูงต่ำ 1 และ 3 จะเป็นเสียงขึ้นพิสัยกว้างและแคบ ตามลำดับดังนี้</p> <p> และ </p>
<p>4. เสียงขึ้น ในทำนองสูงต่ำ 2 เป็นเสียงขึ้นจากระดับเสียงกลางค่อนข้างต่ำไปยังระดับเสียงสูง ส่วนในทำนองสูงต่ำ 3 จะเป็นเสียงต่ำขึ้น </p>	<p>4. เสียงขึ้น วรรณยุกต์ที่มีเสียงระดับจะคงเป็นเสียงระดับที่มีระดับเสียงสูงกว่าระดับเสียงปกติของวรรณยุกต์นั้น ๆ 1 ระดับ เช่น เสียงสามัญ จะเป็นเสียงกลางค่อนข้างสูง วรรณยุกต์ที่มีเสียงเปลี่ยนระดับ ซึ่งได้แก่เสียงโทกับเสียงจัตวา จะเป็นเสียงตก และเสียงขึ้น พิสัยแคบ ตามลำดับ </p> <p>และ </p>
<p>5. เสียงตก-ขึ้น จะเป็นเสียงตกจากระดับเสียงกลางค่อนข้างสูง ไปยังระดับเสียงกลางค่อนข้างต่ำ และขึ้นไปยังระดับกลาง </p>	<p>5. เสียงตก-ขึ้น ซึ่งเป็นวรรณยุกต์จัตวา ในทำนองสูงต่ำ 4 จะเป็นเสียงตกจากระดับเสียงกลางค่อนข้างต่ำ ไปยังระดับเสียงต่ำ และขึ้นไปยังระดับเสียงกลาง </p>
<p>6. เสียงขึ้น-ตก จะเป็นเสียงขึ้นจากระดับเสียงกลางไปยังระดับเสียงสูง และ</p>	<p>6. เสียงขึ้น-ตก ของวรรณยุกต์สามัญ ในทำนองสูงต่ำ 4 จะเป็นเสียงขึ้นจากระดับ</p>

ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย
<p>ตกลงมายังระดับเสียงต่ำ</p> <p>[]</p>	<p>เสียงกลางไปยังระดับเสียงกลางค่อนข้างสูง และตกลงมายังระดับเสียงกลางค่อนข้างต่ำ</p> <p>[]</p> <p>ส่วนเสียงขึ้น-ตก ของวรรณยุกต์โท ในทำนองสูงต่ำ 4 จะเป็นเสียงขึ้นจากระดับเสียงกลางค่อนข้างสูง ไปยังระดับเสียงสูง และตกลงมายังระดับเสียงกลางค่อนข้างต่ำ</p> <p>[]</p>

3. การคาดคะเนปัญหา

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบในข้อ 2 ทำให้สามารถทำนายปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นกับคนไทยในการใช้ทำนองเสียงภาษาอังกฤษในระบบต่าง ๆ ได้ ดังนี้

3.1 ปัญหาที่อาจเกิดในระบบการแบ่งความ

ปัญหาที่อาจเกิดในระบบการแบ่งความนี้ เป็นปัญหาของการลงเสียงหนักเบาในหน่วยจังหวะ และปัญหาของการแบ่งข้อความออกเป็นหน่วยความ

ตารางที่ 10 การคาดคะเนปัญหาจากความต่างในระบบแบ่งความ

ความต่าง	ปัญหาที่คาดคะเน
<p>1. ในภาษาอังกฤษ คำกริยาช่วยบางคำ เช่น is am are เป็นคำไวยากรณ์ ขณะที่ ในภาษาไทยคำที่มีความหมายว่า เป็น อยู่ คือ จะเป็นคำหลัก</p>	<p>1. ผู้พูดคนไทยอาจลงเสียงหนักในคำกริยาช่วยเหล่านี้ ขณะที่เจ้าของภาษาใช้เสียงเบา</p>

ความต่าง	ปัญหาที่คาดคะเน
<p>2. ในภาษาอังกฤษ คำวิเศษณ์แสดงความเป็นเจ้าของ เช่น my his เป็นคำไวยากรณ์ ขณะที่ในภาษาไทยคำเหล่านี้เป็นคำผสม เช่น ของฉัน ของเขา ซึ่งจะลงเสียงหนักพยางค์ท้าย</p>	<p>ต้นแบบภาษาอังกฤษ: //^ we'll / all / thought she was / very / bright / once // (1970: 87) คาดคะเนว่าคนไทยจะออกเสียงเป็น: //^ we'll / all thought she / was / very / bright / once //</p> <p>2. ผู้พูดคนไทยอาจลงเสียงหนักในคำวิเศษณ์แสดงความเป็นเจ้าของขณะที่เจ้าของภาษาใช้เสียงเบา</p> <p>ต้นแบบภาษาอังกฤษ: // give my re/gards to / Arthur // (1970: 96) คาดคะเนว่าคนไทยจะออกเสียงเป็น: // give / my re/gards to / Arthur //</p>
<p>3. ในภาษาอังกฤษพยางค์หนักของคำหลายพยางค์หรือคำผสมมีตำแหน่งไม่แน่นอน ขณะที่ในภาษาไทยจะมีตำแหน่งแน่นอน โดยพยางค์หนักจะได้แก่พยางค์ท้ายเสมอ</p>	<p>3. ผู้พูดคนไทยอาจลงเสียงหนักในพยางค์สุดท้ายของคำหลายพยางค์หรือคำผสมทั้ง ๆ ที่พยางค์นั้นเป็นพยางค์เบา</p> <p>ต้นแบบภาษาอังกฤษ: //^ she's a / primary school / teacher // (1970: 78) คาดคะเนว่าคนไทยจะออกเสียงเป็น: //^ she's a / prima/ry / school / tea/cher //</p>

ความต่าง	ปัญหาที่คาดคะเน
<p>4. ในภาษาอังกฤษ คำกริยาพยางค์เดียวที่เป็นความเก่า จะปรากฏเป็นเสียงเบา ส่วนในภาษาไทยคำกริยาพยางค์เดียวมักปรากฏเป็นเสียงหนักเสมอ</p>	<p>4. ผู้พูดคนไทยอาจลงเสียงหนักในคำกริยาพยางค์เดียวที่เป็นความเก่า ขณะที่เจ้าของภาษาใช้เสียงเบา</p> <p>ต้นแบบภาษาอังกฤษ:</p> <p>// [^] you can have / green / yellow or / red // (1970: 37)</p> <p>คาดคะเนว่าคนไทยจะออกเสียงเป็น:</p> <p>// [^] you can / have / green / yellow or / red //</p>
<p>5. ในภาษาอังกฤษหน่วยสำคัญไม่ได้กำหนดขอบเขตของหน่วยทำนอง และไม่มีช่วงหยุดตามหลังหน่วยสำคัญเสมอไปเช่นในภาษาไทย</p>	<p>5. ผู้พูดคนไทยอาจแบ่งความหลังหน่วยสำคัญ โดยใส่ช่วงหยุดหลังหน่วยสำคัญนั้น</p> <p>ต้นแบบภาษาอังกฤษ:</p> <p>// shall we have a / <u>drink</u> before / dinner // (1970: 81)</p> <p>คาดคะเนว่าคนไทยจะออกเสียงเป็น:</p> <p>// shall we have a / <u>drink</u> // [^] before / dinner //</p>
<p>6. หน่วยความในภาษาอังกฤษมีขนาดเท่ากับประโยค 1 ประโยคหรือประโยคหลักตามด้วยประโยคขยาย ส่วนในภาษาไทยหน่วยความมีขนาดเท่ากับหน่วยทางไวยากรณ์ เช่น นามวลี กริยาวลี หรือประโยค ทั้งนี้แล้วแต่จำนวนคำ</p>	<p>6. ผู้พูดคนไทยอาจแบ่งความหลังวลีต่าง ๆ ทำให้เกิดหน่วยความมากกว่า 1 หน่วย</p> <p>ต้นแบบภาษาอังกฤษ:</p> <p>// [^] it is im/possible for / anyone to / enter / our small / <u>world</u> // (1970: 131)</p>

ความต่าง	ปัญหาที่คาดคะเน
<p>7. ในภาษาอังกฤษ ประโยคต่อไปนี้จะปรากฏเป็นหน่วยความ 1 หน่วย</p> <p>1) ประโยคแสดงการบอกความ (reporting clause) ตามด้วยประโยคแสดงถ้อยความ (reported clause)</p> <p>2) ประโยคแสดงถ้อยความตามด้วยประโยคแสดงการบอกความ</p> <p>3) ประโยคแสดงผลของเงื่อนไข (conditioned clause) ตามด้วยประโยคแสดงเงื่อนไข (conditioning clause)</p> <p>ส่วนในภาษาไทย จะแบ่งความที่ขอบเขตของหน่วยทางไวยากรณ์ เช่น วลี หรือ ประโยค</p>	<p>// here are the ci/<u>gans</u> you / asked me to / get you //</p> <p>(1970: 86)</p> <p>คาดคะเนว่าคนไทยจะออกเสียงเป็น:</p> <p>//[^] it is im/possible for / anyone //[^] to / enter / our small / <u>world</u> //</p> <p>// here are the ci/<u>gans</u> //[^] you / asked me to / get <u>you</u> //</p> <p>7. ผู้พูดคนไทยจะแบ่งความหลังประโยคแต่ละประโยค ขณะที่เจ้าของภาษาจะพูดโดยให้เป็นหน่วยความเดียวกัน</p> <p>ต้นแบบภาษาอังกฤษ:</p> <p>1) // someone / told me it was / made of / <u>mulberry</u> / leaves //</p> <p>(1970: 80)</p> <p>2) //[^] they're / <u>here</u> said / Eileen // (1970: 78)</p> <p>3) //[^] I / wonder if there's / any / <u>left</u> // (1970: 79)</p> <p>คาดคะเนว่าคนไทยจะออกเสียงเป็น:</p> <p>1) // someone / told / <u>me</u> //[^] it was / made of / mulberry / <u>leaves</u> //</p>

ความต่าง	ปัญหาที่คาดคะเน
	2) / they're / <u>here</u> // said Ei/ <u>leen</u> // 3) // [^] I / won/ <u>der</u> // [^] if there's / any / <u>left</u> //

จากการศึกษาเปรียบเทียบแบบมหภาษาศาสตร์ (Macrolinguistics) ที่ศึกษาตัวแปรทางสังคมและวัฒนธรรมของผู้พูดภาษาด้วยนั้น อาจทำนายปัญหาอื่น ๆ ได้อีกดังนี้

1. ผู้พูดคนไทยอาจลงเสียงหนักในพยางค์ทุกอย่าง ไม่ว่าพยางค์นั้นจะมีคักยภาพหรือไม่ ทั้งนี้เป็นเพราะว่า ผู้พูดคนไทยเรียนจากผู้สอนที่พูดโดยการลงเสียงหนักทุกพยางค์ด้วยผู้สอนอ่านภาษาอังกฤษแบบอ่านให้เขียนตามคำบอก (dictation) เพราะต้องการเน้นให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน และ/หรือ ผู้พูดยังพูดหรืออ่านภาษาอังกฤษยังไม่คล่อง จึงใช้วิธีอ่านแบบลงเสียงหนักทุกพยางค์ เพราะในภาษาไทยผู้ที่พูดหรืออ่านไม่คล่องก็จะลงเสียงหนักทุกพยางค์ เช่น

ต้นแบบภาษาอังกฤษ // [^] the / door must be / locked // (1970: 91)

คาดคะเนว่าคนไทยจะออกเสียงเป็น // the / door / must / be / locked //

2. ผู้พูดคนไทยอาจลงเสียงหนักในพยางค์เบาที่ไม่ใช่พยางค์ท้ายของคำหลายพยางค์ เพราะรู้ว่าพยางค์ท้ายไม่ใช่พยางค์หนัก แต่ไม่รู้ว่าพยางค์ใดเป็นพยางค์หนัก เนื่องจากพยางค์หนักในคำหลายพยางค์ในภาษาอังกฤษมีตำแหน่งไม่แน่นอน เช่น

ต้นแบบภาษาอังกฤษ // [^] it's / very ef/ficient // (1970: 26)

คนไทยจะออกเสียงเป็น // [^] it's / very / efficient //

3.2 ปัญหาที่อาจเกิดในระบบการปรากฏหน่วยสำคัญ

ตารางที่ 11 การคาดคะเนปัญหาจากความต่างในระบบการปรากฏหน่วยสำคัญ

ความต่าง	ปัญหาที่คาดคะเน
<p>ในภาษาอังกฤษหน่วยสำคัญมักปรากฏในคำหลักที่เป็นความใหม่ ถ้ามีคำหลักที่เป็นความใหม่หลายคำจะได้แก่คำสุดท้าย และหน่วยสำคัญในภาษาอังกฤษ จะประกอบด้วยหน่วยจังหวะตั้งแต่ 1 หน่วยขึ้นไป</p> <p>ส่วนในภาษาไทยหน่วยสำคัญจะปรากฏในพยางค์สุดท้ายของหน่วยความ และจะมีหน่วยจังหวะเพียง 1 หน่วย</p>	<p>ผู้พูดคนไทยมักพูด หรืออ่านภาษาอังกฤษ โดยให้พยางค์สุดท้ายของหน่วยความปรากฏเป็นหน่วยสำคัญซึ่งจะมีเพียง 1 หน่วยจังหวะต้นแบบภาษาอังกฤษ</p> <p>// don't let the / <u>price</u> / worry you // (1970: 90)</p> <p>คาดคะเนว่าคนไทยจะออกเสียงเป็น</p> <p>// don't let the / price / worry / <u>you</u> //</p>

3.3 ปัญหาที่อาจเกิดในระบบทำนองสูงต่ำ

ตารางที่ 12 การคาดคะเนปัญหาจากความต่างในระบบทำนองสูงต่ำ

ความต่าง	ปัญหาที่คาดคะเน
<p>1. ทำนองสูงต่ำในภาษาไทยมีวรรณยุกต์เป็นองค์ประกอบ ขณะที่ในภาษาอังกฤษไม่มี</p>	<p>1. ก. ผู้พูดคนไทยอาจจะกำหนดเสียงสูงต่ำเฉพาะพยางค์ หรือวรรณยุกต์ ให้กับ</p>

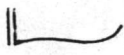
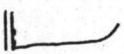
ความต่าง	ปัญหาที่คาดคะเน
	พยางค์ในภาษาอังกฤษ* เช่น กำหนดเสียง สามัญให้กับ 'long' หรือกำหนดเสียงตรีให้ กับ 'shift' เป็นต้น การกำหนดวรรณยุกต์ ให้พยางค์ในภาษาอังกฤษนี้ จะมีผลทำให้ผู้พูด

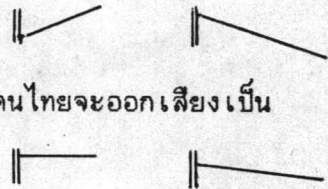
*จากการศึกษาการกำหนดวรรณยุกต์ในคำยืมภาษาอังกฤษของแกนเดอร์
(Gandour 1979) พบว่า พยางค์ในคำยืมภาษาอังกฤษอาจถูกกำหนดวรรณยุกต์เป็นเสียงสูงต่ำ
ประจำพยางค์ ดังแสดงด้วยตารางต่อไปนี้

	คำพยางค์เดี่ยว	คำหลายพยางค์	
		พยางค์อื่นที่ไม่ใช่ พยางค์ท้าย	พยางค์ท้าย
พยางค์ที่มีเสียงท้ายเป็นเสียงสระ กึ่งสระ หรือเสียงนาสิก	เสียงสามัญ	เสียงสามัญ	เสียงโท
พยางค์ที่มีเสียงท้ายเป็นเสียงกัก หรือเสียงเสียดแทรก	เสียงตรี	เสียงตรี	เสียงเอก

(1979: 103)

กฎของแกนเดอร์ที่อธิบายนี้ใช้กำหนดเสียงวรรณยุกต์ในคำยืมที่ยืมมาจากภาษาอังกฤษ
อย่างไรก็ตาม ลักษณะการกำหนดเสียงวรรณยุกต์ให้แก่พยางค์ทุกพยางค์ก็พบในการพูดภาษา
อังกฤษของคนไทย และกฎการกำหนดเสียงวรรณยุกต์ก็ไม่แตกต่างกันจากที่แกนเดอร์อธิบายไว้
แต่อย่างไร แต่จะมีคำบางคำที่ผู้ออกเสียงลงเสียงหนักถูกที่ เช่น diesel จะออกเป็น ดีเซล
[di: ˈsɛl ɪ] เป็นต้น

ความต่าง	ปัญหาที่คาดคะเน
	<p>คนไทยใช้ทิศทางของเสียงสูงต่ำต่อเนื่องต่างไปจากเจ้าของภาษา เช่นคำว่า 'window' เมื่อปรากฏในทำนองสูงต่ำที่เป็นเสียงขึ้น</p> <p style="text-align: center;">the window</p> <p>ต้นแบบภาษาอังกฤษ </p> <p>คาดคะเนว่าคนไทยจะออกเสียงเป็น </p> <p>ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจาก 'win_' ถูกกำหนดให้มีเสียงสามัญเมื่อปรากฏในทำนองสูงต่ำที่เป็นเสียงขึ้น จะเป็นเสียงกลางค่อนข้างสูง และ '_dow' ถูกกำหนดให้มีเสียงโท ซึ่งจะคงเป็นเสียงตกซึ่งเป็นลักษณะของเสียงโทอยู่</p> <p>ข. พยางค์ในภาษาอังกฤษที่มีลักษณะเป็นพยางค์ตาย เช่น give, regard ผู้พูดคนไทยจะไม่สามารถให้ปรากฏเป็นเสียงสามัญ (เสียงกลาง) หรือเสียงจัตวา (เสียงขึ้น) ได้ ซึ่งเมื่อต้องใช้เสียงกลาง ผู้พูดคนไทยจะไม่สามารถใช้เสียงเช่นเดียวกับที่เจ้าของภาษาใช้ได้ เช่น</p> <p>/3 give my re/gard to / <u>Arthur</u> /</p> <p style="text-align: right;">(1970: 96)</p> <p>ต้นแบบภาษาอังกฤษ </p> <p>คาดคะเนว่าคนไทยจะออกเสียงเป็น </p>

ความต่าง	ปัญหาที่คาดคะเน
<p>2. ทำนองสูงต่ำในภาษาอังกฤษมีการเปลี่ยนทิศทางของเสียงสูงต่ำต่อเนื่องยาวนานและเด่นชัดกว่าในภาษาไทย ทั้งทำนองสูงต่ำแบบต่าง ๆ (เสียงตก เสียงขึ้น และเสียงผสมของเสียงตกกับเสียงขึ้น) ในภาษาอังกฤษจะมีทิศทางการเปลี่ยนระดับเสียงเด่นชัดกว่าในภาษาไทย</p>	<p>2. คนไทยอาจจะพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ทำนองสูงต่ำที่มีการเปลี่ยนทิศทางของเสียงสูงต่ำต่อเนื่องไม่ยาวนานและชัดเจนเท่าเจ้าของภาษา</p> <p>// 2 [^] is it / mine or // 1 yours //</p> <p>ต้นแบบภาษาอังกฤษ</p> <p>คาดคะเนว่าคนไทยจะออกเสียงเป็น</p>